

mærkningen om, at denne Lov først skal træde i Kraft, naar en ny almindelig Grundskyldvurdering havde fundet Sted. Det faldt ganske sammen med mit Synspunkt, og jeg fik altsaa Bekræftelse paa, at Hensigten med denne Paragraf er den, som jeg formodede, da jeg gennemlæste Lovforslaget. Derefter kom den højtærede Minister i Slutningen af sin Tale ind paa de Bemærkninger, jeg havde gjort angaaende dette, at man havde udeladt Revisionsbestemmelsen, som fandtes i det oprindelige Lovforslag, og — sagde Ministeren — det havde man gjort, fordi man i Ministeriet var en absolut Modstander af disse almindelige Revisionsbestemmelser i Love. Ja, det er muligt, at man er det, og det er sikkert klogt, at man er det; men dette var ikke nogen almindelig Revisionsbestemmelse, men en ualmindelig Revisionsbestemmelse, der stod i det oprindelige Lovforslag; og netop derfor tillod jeg mig at fremhæve, at den var bortfaldet. Jeg maa sige, at jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, naar han sagde her for et Øjeblik siden, at nu havde man jo prøvet det, og saa var det ikke Stedet her at staa og diskutere om denne Revisionsbestemmelse; det kunde man tale om i Udvalget. Man vil altsaa gøre denne Sag til intet! Men den har i Virkeligheden en overordentlig stor og vidtrækkende Betydning; Spørgsmaalet er nemlig: Vil et stort politisk Parti her i dette høje Ting uden Omtale finde sig i, at man fra et andet Partis Side, med hvem man i sin Tid har sluttet en Overenskomst ved en bestemt Lovs Givelse, stryger en Revisionsbestemmelse, som man har indsat for overhovedet at gaa med til denne Lov? Og det er det, man har gjort her. Det lod til, at det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard vilde lade det gaa upaataalt hen og fandt det meget lidt à propos, at jeg tillod mig at blande mig i den Sag. Men det er efter min Mening en Sag, man ikke kan lade gaa upaataalt hen. Naar man i sin Tid gik med til et helt nyt Princip paa Udstykningens Omraade, gik med til at prøve de periodiske Omvurderingers Virkninger og derfor bestemte, at der skulde indsættes i Loven, at man vilde prøve med to Omvurderinger, og at man efter 15 Aars Forløb ønskede en Revision af Loven for da at dømme om, hvorvidt man vilde gaa videre eller gaa andre Veje, saa kan dette Punkt ikke lades upaataalt, og saa kan man efter min Mening ikke finde sig i, at Socialdemokratiet, det nuværende Regeringsparti, uden videre stryger den Revisionsbestemmelse, man den Gang ind-

satte, uden endog at omtale det ved Lovforslagets Fremsættelse.

Jeg skal derefter rette nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Det ærede Medlem sagde, hvad han har sagt saa tidt før, at dette, at Staten gennem Husmandslovgivningen yder meget store Tilskud til Jordindkøb, bevirker, at Jorden gøres dyrere i Handel. Dette, at det ærede Medlem nu gentager det, bringer ikke Sagen mere i Overensstemmelse med Virkeligheden, thi det er ligeledes sagt fra denne Talerstol Gang paa Gang, at Jordomsætningen i dette Land er saa overordentlig stor og omfattende, at det forholdsvis ringe Beløb, hvorfor Staten indkøber Jord, aldeles ingen Indflydelse har paa Jordens Pris i Omsætningen herhjemme. Videre udtalte det ærede Medlem, at det var Jordens Pris, som var den mest tyngende paa hele Bruget. Her er jeg ganske uenig med det ærede Medlem. Det, som for disse smaa Brugs Vedkommende er det tyngende, er Bygningernes kolossale Anskaffelsesværdi, og det er Besætningernes, Inventarets og Avlsredskabernes høje Pris, derimod er selve Jordens Værdi det, der efter min Opfattelse kommer i sidste Række, det er det mindst afgørende for Brugets Rentabilitet; thi naar Bruget først er oprettet, er det i Virkeligheden i og for sig ligegyldigt, om Jorden har kostet 100 Kr. mere eller mindre pr. Td. Land. Jeg forstaa derfor ikke, at det ærede Medlem, som dog er en velbevandret Mand paa dette Omraade, kan være kommet til det Resultat, at det er Jordens Pris, der er det eneste afgørende for alle disse Brugs Oprettelse og Bestaaen. Det ærede Medlem fremkom med en Udtalelse, som jeg i og for sig kan give ham Ret i, men som det alligevel forbavtede mig, at han fremsatte, thi han har ikke tidligere givet Indtryk af at dele en saadan Opfattelse. Det ærede Medlem sagde for de indelukkede Brugs Vedkommende, at det i mange Tilfælde var meget bedre at have et saadant lille indelukket Brug med et ringe Areal og saa gaa paa Lønarbejde ved Siden af end at faa dette Brug gjort større og blive et selvstændigt Brug, hvoraf vedkommende udelukkende skulde leve. Nu ryster det ærede Medlem paa Hovedet og mener aabenbart, at han ikke har udtalt noget saadant, men jeg hørte meget nøje efter, fordi denne Udtalelse forbavtede mig, og det vil sikkert vise sig, naar Fortrykket af Folketingstidende kommer, at jeg har hørt rigtigt. Men jeg kan ganske give det ærede Medlem Ret i den Betragtning, at det i mange Tilfælde for disse Mennesker vil være at komme fra Dynen i Halmen,